

Sygnatura akt XV GC 1519/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 26 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XV Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Mądry

Protokolant: Paweł Pietraszek

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o. o. we W.

przeciwko A. W. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. W. (2) na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o. o. we W. **kwotę 547,60 zł (pięćset czterdzieści siedem złotych 60/100)** wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 48,80 zł od dnia 15 lipca 2009 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 48,80 zł od dnia 15 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 450,00 zł od dnia 10 maja 2012 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt XV GC 1519/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 maja 2012 r. strona powodowa (...) Sp. z o.o. we W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego A. W. (1) kwoty 596,40 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 29 czerwca 2009 r. pozwany zawarł z nią umowę na usługę telekomunikacyjną (dostęp do Internetu) i zobowiązał się z tego tytułu opłacać miesięczny abonament. Strona powodowa podniosła, że za świadczone usługi wystawiła pozwanemu faktury VAT nr (...), w związku zaś z rozwiązaniem umowy, naliczyła opłatę dodatkową, jednakże pozwany należności wynikających z tych faktur i wskazanej opłaty stronie powodowej nie zapłacił.

W dniu 30 lipca 2012 r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił żądanie pozwu strony powodowej w całości, w tym zasądził od pozwanego na jej rzecz kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wniósł od tego nakazu zapłaty sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości. Nie kwestionując faktu zawarcia umowy stron pozwany zarzucił, że strona powodowa nie wywiązała się z jej postanowień. Udostępnione pozwanemu łącze nie spełniało uzgodnionych parametrów, bezskuteczne okazały się też próby jego poprawy. Pozwany zatem w dniu 9 lipca 2009 r. złożył pisemne wypowiedzenie umowy stron, uiszczając jednocześnie opłatę instalacyjną oraz abonament za 10 dni trwania umowy.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała żądania pozwu twierdząc, że podłączyła pozwanego do sieci internetowej i rozpoczęła świadczenie usług na jego rzecz, zgłoszony zaś przez pozwanego problem z dostępem do sieci wynikał z tego, że pozwany źle skonfigurował urządzenie przesyłające sygnał (router).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2009 r. A. W. (1) złożył w (...) Sp. z o.o. we W. zamówienie na realizację przyłącza (rodzaj usługi: M. 2) W zamówieniu wskazano, że umowa stron będzie obowiązywała przez okres 12 miesięcy, za instalację zamawiający zapłaci 50 zł gotówką, kolejne płatności (opłaty abonamentowe) będzie zaś realizował w kwocie 48,80 zł do dnia 13 każdego miesiąca.

(dowód: - zamówienie, k. 4

- zlecenie realizacji przyłącza, k. 5)

W dniu 29 czerwca 2009 r. A. W. (1) (jako klient) i (...) Sp. z o.o. we W. (jako dostawca) zawarli ze sobą umowę o świadczenie usług dostępu do Internetu, na mocy której dostawca zobowiązał się do świadczenia na rzecz klienta usługi dostępu do Internetu na warunkach określonych w regulaminie, klient zaś do uiszczania opłat abonamentowych, zgodnie z cennikiem i w ustalonym terminie.

Przedmiotowa umowa została zawarta na czas określony jednego roku, licząc od dnia aktywacji usługi.

Ustalono, że wypowiedzenie umowy przez klienta lub doprowadzenie do rozwiązania umowy przez dostawcę z winy klienta (np. w przypadku braku płatności) skutkować będzie obciążeniem klienta dodatkową opłatą, pokrywającą koszt instalacji w kwocie 450 zł.

Przewidziano, że umowę mogą rozwiązać obie jej strony z miesięcznym okresem wypowiedzenia. Rozwiązanie umowy mogło nastąpić jedynie na koniec okresu rozliczeniowego.

(dowód: - umowa o świadczenie usług dostępu do Internetu nr (...), k. 6,

- ogólne warunki dostarczania usług (regulamin), k. 7)

(...) Sp. z o.o. we W. podłączyła A. W. (1) do sieci internetowej pod wskazanym w zamówieniu adresem podłączenia.

Podłączenie przebiegło pomyślnie.

Instalatorzy nie konfigurowali urządzenia przesyłającego sygnał (routera) należącego do A. W. (1).

(dowód: - zeznania świadka T. G., k. 51 – 52

- zeznania prezesa zarządu strony powodowej – M. M., k. 52,

- zeznania pozwanego, k. 52 – 53)

A. W. (1) poinformował (...) Sp. z o.o. we W. o problemach z dostępem do Internetu. Urządzenie (router) nie łączyło się z siecią.

Po wykonaniu usługi serwisowej stwierdzono, że usługa dostępu do Internetu na urządzeniu zapewnionym przez dostawcę działała poprawnie.

(dowód: - zeznania świadka T. G., k. 51 – 52,

- zeznania prezesa zarządu strony powodowej – M. M., k. 52)

W dniu 9 lipca 2009 r. A. W. (1) wypowiedział zawartą z (...) Sp. z o.o. we W. w dniu 29 czerwca 2009 r. umowę, powołując się na okoliczność, że podłączenie internetowe nie spełnia kryteriów uzgodnionych z dostawcą usługi oraz na to, że usterki podłączenia nie zostały usunięte w wyznaczonym terminie.

(dowód: - pismo z dnia 9.07.2009 r., k. 31)

Z tytułu świadczonych usług (...) Sp. z o.o. wystawiła A. W. (1) następujące faktury:

1) fakturę VAT nr (...) w kwocie 48,80 zł brutto za okres od 11 lipca 2009 r. do 10 sierpnia 2009 r. z terminem płatności do dnia 14 lipca 2009 r.,

2) fakturę VAT nr (...) w kwocie 48,80 zł brutto za okres od 11 sierpnia 2009 r. do 10 września 2009 r. z terminem płatności do dnia 14 sierpnia 2009 r. i

3) fakturę VAT nr (...) w kwocie 48,80 zł brutto za okres od 11 września 2009 r. do 10 października 2009 r. z terminem płatności do dnia 14 września 2009 r.

(dowód: - powołane faktury, k. 11 – 13)

W dniu 1 lipca 2009 r. A. W. (1) wpłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. we W. kwotę 66,26 zł tytułem abonamentu i opłaty za instalację.

(dowód: - potwierdzenie przelewu, k. 32)

Pismem z dnia 27 marca 2012 r. (...) Sp. z o.o. we W. wezwała A. W. (1) do zapłaty kwoty 596,40 zł z ustawowymi odsetkami z tytułu niezapłaconych faktur VAT (wskazanych powyżej) oraz faktury nr (...) w kwocie 450 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

(dowód: - ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 27.03.2012 r. z dowodem nadania, k. 14)

W odpowiedzi na to wezwanie A. W. (1) odmówił zapłaty wskazanych mu kwot, uznając je jako nienależne z uwagi na wypowiedzenie umowy.

(dowód: - pismo z dnia 2.04.2012 r. z dowodem nadania, k. 33)

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła od pozwanego zapłaty opłat abonamentowych za okres trwania umowy o świadczenie usług internetowych w łącznej kwocie 146,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dat wymagalności roszczeń oraz zapłaty opłaty dodatkowej w kwocie 450 zł z tytułu rozwiązania umowy przed upływem terminu jej obowiązywania z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie była okoliczność zawarcia w dniu 29 czerwca 2009 r. umowy o świadczenie na rzecz pozwanego usług dostępu do sieci internetowej, jak również zasadniczo wszystkie postanowienia tej umowy, w tym w szczególności dotyczące wysokości opłat abonamentowych oraz zasad rozwiązania umowy. W niniejszej sprawie nie kwestionowano także ani okoliczności ani daty rozwiązania umowy stron przez pozwanego.

Istotę sporu stanowiła natomiast sama zasadność roszczeń strony powodowej z tytułu przedmiotowej umowy. Pozwany zarzucał, że skoro strona powodowa nie wywiązała się z postanowień zawartej umowy, służyło mu prawo do jej wypowiedzenia oraz uregulowania na rzecz strony powodowej zobowiązań pieniężnych jedynie z zakresu opłaty i instalacyjnej oraz opłaty abonamentowej za 10 - dniowy okres trwania umowy.

Na wstępie warto podkreślić, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić też należy, że zasady z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Zgodnie z powołaną powyżej zasadą kontradyktoryjności i ciężarem dowodu strona powodowa winna była zatem wskazać dowody na poparcie twierdzeń podniesionych w pozwie, natomiast na pozwanym ciążył obowiązek przedstawienia dowodów potwierdzających okoliczności wskazane w sprzecznie od nakazu zapłaty, w szczególności, że nie ciąży na nim obowiązek zapłaty dochodzonej kwoty. Dowodu nie wymagały jedynie – zgodnie z treścią art. 228 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, a zatem te, które nie zostały przez nią zaprzeczone.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd opierał się więc na dowodach, które zostały zawnioskowane przez strony. Stan faktyczny sprawy ustalono zatem przede wszystkim na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych w postaci złożonej przez stronę powodową umowy wraz z zamówieniem, regulaminu świadczenia usług, faktur oraz wezwania do zapłaty z dnia 27 marca 2012 r., a także przedłożonego przez pozwanego pisma z dnia 9 lipca 2009 r. w przedmiocie wypowiedzenia umowy oraz wpłaty bezspornej części roszczenia, jak również częściowo z zeznań świadka oraz przesłuchania stron.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa dochodziła zapłaty wynagrodzenia z umowy o świadczenie usług, do której na mocy odesłania z art. 750 k.c. stosuje się regulacje dotyczące umowy zlecenia – art. 734 k.c. i nast. Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Uznać należało, że umowa stron nie jest umową rezultatu a umową starannego działania, w ramach których strona powodowa była zobowiązana do wykonywania szeregu ustalonych czynności, prowadzących jedynie do osiągnięcia zamierzonego efektu. Podkreślaną cechą zlecenia jest bowiem to, że przyjmujący zlecenie nie zobowiązuje się do osiągnięcia określonego rezultatu, a jedynie do dokładania starań w celu jego osiągnięcia i podjęcia w tym zakresie konkretnych działań. Ryzyko gospodarcze związane z rezultatem podjętych przez przyjmującego zlecenie czynności obciąża zatem dającego zlecenie. Nadto przy umowie zlecenia, obowiązek zapłaty wynagrodzenia nie jest ściśle powiązany z faktem spełnienia świadczenia. Jeżeli umowa zlecenia ma charakter odpłatny i nie postanowiono inaczej, wynagrodzenie należy się przyjmującemu zlecenie za wykonanie powierzonych mu czynności, a więc za dokonanie czynności prawnej lub za dokonanie działań potrzebnych do zrealizowania tej czynności, jeżeli jej zaistnienie nie jest w pełni zależne od przyjmującego zlecenie (E. Gniewek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006, str. 1152).

Z treści zawartej umowy stron wynikało, że strona powodowa zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanego usługi dostępu do Internetu według planu taryfowego M. 2 przez okres 12 miesięcy. W świetle materiału dowodowego uznać zaś należało, że usługi te były przez stronę powodową na rzecz pozwanego wykonywane. W ramach tych usług strona powodowa niewątpliwie podłączyła pozwanego do sieci internetowej, skonfigurowała także to połączenie w jego komputerze. Powyższemu nie zaprzeczał zresztą sam pozwany, wskazując, że bezpośrednio po podłączeniu Internet mu działał. Nie ulegało także wątpliwości Sądu, że usługa oferowana pozwanemu przez stronę powodową działała i była dostępna dla pozwanego również w czasie późniejszym, tj. po tym jak pozwany próbował uzyskać połączenie internetowe za pomocą swojego urządzenia przesyłającego (routera). Zauważyć bowiem należało, że niemożność odbierania sygnału przez router nie było tożsame z niemożnością korzystania przez pozwanego z Internetu w ogóle.

Sieć udostępniona mu przez stronę powodową była bowiem sprawna i w każdej chwili pozwany mógł z niej korzystać za pomocą urządzeń zapewnionych mu przez stronę powodową.

Z zawartej umowy stron wynikało ponadto, że umowa ta została zawarta na okres 12 miesięcy a jej rozwiązanie – zgodnie z postanowieniami regulaminu świadczenia przez stronę powodową usług – możliwe było w każdym czasie, jednakże za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia i ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego. Okres rozliczeniowy pozwanego trwał zaś od jedenastego dnia miesiąca do dnia dziesiątego dnia następnego miesiąca. Skoro zatem pozwany umowę stron wypowiedział w dniu 9 lipca 2009 r. jego wypowiedzenie było skuteczne na dzień 10 sierpnia 2009 r., Uwzględniając natomiast wymagany, jednomiesięczny okres wypowiedzenia uznać należało, że umowa stron obowiązywała do 10 września 2009 r.

Z tytułu zawartej umowy pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz strony powodowej opłaty instalacyjnej w kwocie 50 zł oraz miesięcznych opłat abonamentowych w kwocie 48,80 zł. Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny niniejszej sprawy pozwany był zobowiązany do zapłaty na rzecz strony powodowej opłat abonamentowych za okres od dnia 29 czerwca 2009 r. do dnia 10 września 2009 r. Według dowodów zebranych w sprawie pozwany zapłacił stronie powodowej opłatę instalacyjną oraz opłatę abonamentową za okres do dnia 10 lipca 2009 r. Do zapłaty pozostała zatem ze wskazanego tytułu opłata abonamentowa za okres od dnia 11 lipca 2009 r. do dnia 10 września 2009 r., a zatem należności wskazane w fakturze VAT nr (...) i w fakturze VAT nr (...) w łącznej kwocie 97,60 zł.

Nie ulegało wątpliwości Sądu, że pozwany był także zobowiązany do zapłaty na rzecz strony powodowej tzw. opłaty dodatkowej, naliczonej mu na podstawie § 5 pkt 3 umowy stron. Zgodnie z nim, wypowiedzenie umowy przez klienta lub doprowadzenie do rozwiązania umowy przez dostawcę z winy klienta (np. w przypadku braku płatności) skutkuje obciążeniem klienta dodatkowym kosztem, pokrywającym koszt instalacji w kwocie 450 zł. Strona powodowa zatem słusznie naliczyła pozwanemu opłatę dodatkową w podanej kwocie.

Roszczenie odsetkowe strony powodowej uwzględniono zaś na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że w razie opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, bez względu na poniesioną szkodę. Początkowe daty okresów odsetkowych, liczonych od zaległych kwot wynikających z faktur, ustalono w oparciu o niesporne terminy ich płatności, wynikające z tych faktur, przy czym roszczenie odsetkowe zasądzono do dnia zapłaty zgodnie z regułą, że roszczenie to obejmuje okres aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne.

Zupełnie niezasadnym natomiast okazało się żądanie strony powodowej w części dotyczącej żądania zapłaty przez pozwanego kwoty 48,80 zł tytułem faktury VAT nr (...). Przedmiotowa faktura obejmuje bowiem okres już po czasie obowiązywania umowy stron.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. i nast. oraz na podstawie umowy stron orzekł jak w punkcie I wyroku, oddalając w punkcie II dalej idące powództwo.

Mając zaś na względzie wynik sprawy (strona powodowa uległa pozwanemu jedynie w nieznaczącej części swojego żądania) o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Stronie powodowej należał się zatem zwrot kosztów procesu, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda w kwocie 180 zł, ustalone zgodnie z § 2 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz uiszczona opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 zł.